

hvad der er kaldet „den i sig selv hvilende Toldlov“, for et saadant Forslag vilde ikke tilbyde Forbrugerne noget, der kunde vække deres Interesse. Derfor valgte han at skaffe Dækning til Veje paa anden Maade end alene ved Toldloven, nemlig ved særlige Love, og derfor valgte han fra Statskassens Side at tilbyde en betydelig Mindreindtægt, for at Forbrugernes Interesse for at faa en Toldlov kunde blive vakt. — Dernæst gjaldt det om at vække Producenternes Interesse for at faa en Toldlov, og skulde denne vækkes, gjaldt det først og fremmest om at tage praktisk fat paa Sagen. Det var ikke tilstrækkeligt at holde paa Teoriene hverken fra den ene eller fra den anden Side, men det, der maatte søges, var i Henseende til Beskyttelse at finde praktiske Standpunkter, saaledes at Næringslivet baade i By og paa Land ikke skulde tage Skade. Med dette for Øje er Forslaget ogsaa udarbejdet, og det tror jeg i Virkeligheden har fundet Ankerkendelse fra alle Sider. Jeg tror, at jeg kan se bort fra de stærke Udtalelser, der ere faldne fra det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen), at her handlede i Udlandets Interesser. Lad disse stærke Udtalelser blot blive staaende, Tiden vil nok vise, hvor liden Værdi de i Virkeligheden have. — For det tredje maatte der tages Hensyn til Statskassen. Det er blevet krævet flere Gange, naar de mange Forslag ere blevne fremsatte, at Toldindtægterne skulde nedsættes betydeligt, at Statskassen skulde kun have et mindre Beløb ind igennem Toldindtægterne. Vi behøve blot at erindre de mange Forslag, der ere blevne fremsatte forud for Wilhelm Lassens, de Forslag, der ere fremsatte til forskellige Tider, undertiden i fredelige Tider, undertiden i urolige Tider, undertiden som Kampforslag, undertiden som mere fredelige Forslag, undertiden med mere Haab om at faa dem gennemførte, undertiden med mindre Haab derom. Det kan jo være meget godt at indskrænke Indtægten af de indirekte Skatter. Jeg deler visselig ikke stærkt Begejstringen for Skatter i Almindelighed, heller ikke for de indirekte Skatter. Men man maa vel huske paa, at Staten har i Aarenes Løb faaet flere Opgaver at løse, til hvilke der skal bruges Penge, og naar man skal bruge Penge, kan man ikke undvære dem eller levere dem tilbage, naar man har brugt dem. Naar vi have taget saadanne Opgaver ind under Staten som f. Eks. Alderdomsforsørgelse, hvortil Staten nu yder 4 Mill. Kr., saa ere de 4 Mill. Kr.

borte, og saa kunne de ikke gives til Skattelettelser. Og naar der gives 2 Mill. Kr. til Sygekasser, $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Hjælpekasser og $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Arbejdsløsheds-kasser, saa bruges disse Penge, og saa kunne vi ikke ogsaa bruge dem til Skattelettelser. Man maatte altsaa tage Hensyn til, at Statskassen ikke blev for stærkt beskaaren ved denne Lejlighed, men paa den anden Side var det klart, at den maatte yde noget, for at Forbrugernes Interesse kunde blive vakt.

Alt dette, alle disse forskellige Interesser ere blevne tagne under Overvejelse i dette Forslag, og jeg tror, at Resultatet, som vi nu staa overfor, har givet Vilhelm Lassen Ret i hans Betragtning, og Toldloven vil i Virkeligheden blive et Mindesmærke for ham i Lovgivningsarbejdet.

Hvad nu Statskassens Stilling angaar, vil man maaske tillade mig nogle Bemærkninger om denne. Jeg vil ikke paastaa, at dennes Stilling for Tiden er særlig lystelig, men jeg skal gøre nogle Bemærkninger derom ganske objektivt.

Som det høje Ting vil erindre, viste Finansloven for i Aar et Underskud paa ca. 4 Mill. Kr. Jeg skal ikke opholde mig længe derved, thi alle ville indrømme, at paa Finanslovsforslaget i Aar er der særlig store ekstraordinære Udgifter til Samfærdselsmidler med videre, saa vi kunne godt gaa ud fra, at ordinært vil Finansloven være saaledes, at Balance er til Stede. Men vi have i denne Samling forskellige Forslag fremme vedrørende adskillige Formaal, som vi ville have fyldestgjorte, Forslag, som ville kræve store Udgifter. Jeg skal nævne nogle af dem. Vi faa nu for det første ved denne Lov en Indtægtsnedgang af 7,025,000 Kr. Dernæst have vi under Lønningslovene en Merudgift til Lønninger under Udenrigsministeriet af 240,000 Kr.; de saakaldte 4 Etaters Lønningslove kræve en Merudgift af 2,600,000 Kr.; de forskellige Lønningslove under Krigs- og Marineministeriet, derunder visse mere civile Væsener som Fyr- og Vægevæsenet og Meteorologisk Institut o. s. v., ville koste ca. 800,000 Kr. Til Strafanstalterne kræves der ca. 65,000 Kr., til Lønninger af Landposterne ca. 544,000 Kr.; Ulykkesforsikringen, som vi staa i Færd med at vedtage, vil kræve 165,000 Kr. Under Kultusministeriet kræves der 1,535,000 Kr. væsentligt til Skolelærerlønninger, men ogsaa til andre Lønningslove og Foranstaltninger. Endelig er der gennemført Pensionslove og foreslaaet andre smaa